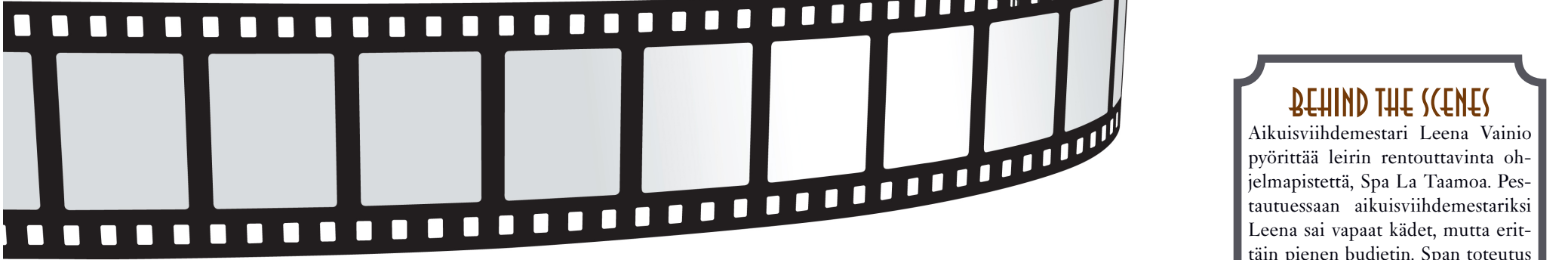

SKRIPTI

Tiistai 30.7.2013

Kuva: Hannu Strömberg

TRAKTORIKAIVURIN RATISSA

Sisäisen viestinnän päällikkö päätyi yllättäen kokeilemaan oikeita töitä. Jotta henkinen järkytys ja fyysinen väsymys eivät kasvaisi liian suuriksi, pitäydettiin testimäisessä otoksessa koko päivän kestävästä työvuorosta sijaan. Ensikosketus kaivinkoneisiin tapahtuu usein jo hiekkalaatikolla. Näin on myös koekaniinin kohdalla käynyt. Parikymmentä taukuvuotta touhusta näytti kuitenkin vieneen koekaniinilta sekä koordinaatiokyvyn että syvyyšnäön.

Tässä muutamia huomioita varsinkin niitä naispuoleisia henkilöitä varten, jotka harkitsevat alan töitä.

1. Koneet ovat likaisia. Koekaniinin ohjaajana toiminut herra Leipälä kertoi siivonneensa ajajan kopin ennen testiä, mutta siltä ei kyllä näyttänyt.
2. Omien raajojen hyvä hallinta on ehdottoman tärkeää, sillä muuten homma ei onnistu. Jalvoja ja käsiä pitää käyttää jopa yhtä aikaa. Erittäin haastavaa.
3. Ala on miesvoittoinen varmaan sen takia, että puikkojen heiluttelu on hyvin epäloogista. Ainakin naisten aivoille. Tai ainakin koekaniinin aivoille.
4. Jos koppi on lämpimällä säällä tunkkainen ja hikinen, voisi loogisesti päätellä että kylmällä säällä kopissa paleltuu. Ei sovi siististä sisätyöstä nauttivalle.
5. Matkapahoinvointia voi kopissa istuessa ilmetä, vaikka vehje seisoisikin tukevasti paikoillaan.

Testivälineenä toimineella traktorikaivurilla voi tehdä monia muitakin asioita kuin kaivaa. Yllättävää! Opetustuokion aikana kahden korin päälle viritetty lauta tuli siirtää kahden tynnyrin päälle, sekä kaataa päällekkäin pinottuja puupöllejä vuorotellen eri suuntiin. Helppoa kuin heinänteko! (Paitsi ettei ollut.)

Suoritukselta annetun arvion perusteella ei koekaniinista kaivuri- tai traktorikuskia leivota ainakaan lyhyessä ajassa. Testistä selvitettiin täysin virheitä, mutta vauhti oli kuulemma sitä luokkaa, että leirin purkaminen koekaniinin kaivuutaidoilla kestäisi noin kolme kuukautta.

Reetta Laaksonen

GALLUP: MILLAINEN UNIKAVERI SINULLA ON MUKANA?

Reetta Kalvolan Katajasiskot

Mulla on unikaverina vaaleanpunainen Angry Bird.

Emmi Lahden Katajaiset

Unikaverina on vaeltajakaveri Riikka eli Mössö.

Venla ja Veikka Tampereen Lokit

Venlalla Viivi-nukke, Veikolla Pupu

VAELTAJAT PAOSSA

Olen Hin Giong, 30-vuotias perheenäiti Pohjois-Koreasta. Olen ammatiltani maanviljelijä, perheeni omistaa pienen palan maata Pohjois-Korean maaseudulta. Mieheni kuoli ydinaseonnettomuudessa muutama vuosi sitten. Minulla on kaksi lasta, 8-vuotias poika Mah ja 10-vuotias tytär Zuh. Perheeseeni kuuluu myös 20-vuotias kalastajaveljeni Kim sekä 30-vuotias sisareni Ming, jonka kanssa ylläpidämme sukumme maata. Olemme kuitenkin menettäneet maamme valtiolle, eikä meillä ole toimeentuloa Pohjois-Koreassa. Emme muutenkaan ole pidettyjä kotimaassamme, joten meidän on pakko paeta.

Joudumme pakenemaan monien jännittävien käännteiden kautta. Ohitamme vaivhkaa valtion vartijoita, haalimme kokoon tarpeellista välineistöä kaupungin torilta, joudumme hyökkäyksen kohteeksi piilotellessamme erään paikallisen kotona ja saamme varastettua aseiden turvaksemme. Pitkän, vaivalloisen ja raastavan matkan jälkeen pääsemme lopulta pakolaisleiriin, jossa virkailijat kyselevät meiltä mitä ihmeellisimpiä asioita. Aikaa kuluu, kaksi viikkoa tai kaksi kuukautta, se tuntuu joka tapauksessa pitkältä. Lopulta saamme kuulla kieltävän päätöksen: emme saa siirtoa Suomeen. Meidät karkotetaan takaisin kotimaahamme, koska kotimaatamme ei pidetä vaarallisena. Meitä myös epäillään rikollisista toimista asevarkauden vuoksi.

Tämän kaiken vaeltajat saivat kokea todeksi Paossa -roolipelissä, jonka tarkoitus on osoittaa, millaista pakolaisen elämä on. Vaeltajien kommenttien perusteella ohjelma oli kiinnostava ja se sai todella ajattelemaan sitä, millaista pakolaisen elämä on verrattuna omaan elämäämme. Monen mielessä pyöri ajatus siitä, kuinka onnekkaita me lopulta olemmekaan. Monet yllättyivät siitä, kuinka todentuntuinen roolipeli oli. "Pelotti ihan oikeasti välillä!", kuuluu pelin jälkeisessä purkukeskustelussa.

Anni Ylinen

Kuvat: Hannu Strömberg

TOIMINNALLISTA MENOA ÄKSÖNISSÄ

Aivan leirialueen eteläpäässä, auringon paahtamassa heinäkossa on leirin aktiivisin ja menevin laakso Äksöni. Äksöni:ssä leiriläiset pääsevät seikkailemaan esimerkiksi Jeims Pondi -, Sherlockki -, Kliffhänger - ja Mättriiks -pisteillä testaten sekä fyysisiä taitojaan että hoksottimiaan. Laakson suosikkiaktiviteetteja ovat esimerkiksi kiipeilyrata, elokuvista tuttujen hidastetehosteiden tekeminen, pukkitappelu ja ramborata. "Kiipeilyradalla loppuliuku oli paras", kertoo Aku Ilves Kurun Kontioista. Aku kertoo, että alussa vähän jännitti. Pieni jännitys onkin ymmärrettävää, kun Aku ei ollut kokeillut vastaavaa aiemmin. "Menisin kuitenkin uudelleen jos se olisi mahdollista!", Aku jatkaa.

Meininki Äksön -laaksossa on rento, vaikka aurinko porottaakin pilvettömältä taivaalta. "Aurinkorasvasta ei kyllä ole täällä paljon mitään hyötyä, kun se kaikki sulaa pois", naurahtavat laakson työntekijät. "Onneksi kuitenkin Mättriiks -pisteellä töissä ollessa vesi-ilmapalloista räjähtävä vesi virkistää!"

Anni Ylinen

Kuvat ja teksti: Pietari Keskinen

BEHIND THE SCENES

Aikuisviihdemestari Leena Vainio pyörittää leirin rentouttavinta ohjelmapistettä, Spa La Taamo. Pestautuessaan aikuisviihdemestariksi Leena sai vapaat kädet, mutta erittäin pienen budjetin. Span toteutus on Leenan mielestä kuitenkin erittäin onnistunut, ja tiimihenki loistava.

-Omat suosikkini ovat Keittola eli palju ja Polku sohjoiseen -sauna, kertoo Leena.

Lisäksi Evo Skyn hemmottelualue kynsilakkoineen ja hierontapalloineen on Leenan mieleen.

Leena toivoo, että kaikki johtajat ja aikuiset pääsisivät Spahan edes keran leirin aikana.

-Vinkatkaa heti, jos tiedätte jonkun, joka ei vielä ole päässyt rentoutumaan!

Reetta Laaksonen

Kuva: Reetta Laaksonen

HUOMIO OLAS!

Ruotsin jamboreeleirilippukunnan miitti johtajakahvilassa keskiviikkona klo 22!

